

Maria, fiica lăptăresei, era o fetiță frumoasă, isteță și cu o imaginație bogată. Era foarte visătoare, dar și un ajutor de nădejde pentru mama ei. În fiecare zi, se trezea înainte de răsăritul soarelui și mergea în grajd cu o găleată goală. Mai întâi, hrănea vaca, apoi aștepta. În timpul acesta, făcea curățenie în grajd, vorbea cu vaca sau visa cu ochii deschiși. Apoi începea să mulgă vaca, iar găleata se umplea, încetul cu încetul, cu lapte.

— Cu banii primiți, o să cumpăr ouă, se gândea Maria în continuare. O să pun ouăle la clocit, iar când puii vor ieși din ou, o să am o fermă de păsări. O, ce frumos va fi când voi avea curtea plină de găini ouătoare! Apoi, găinile vor crește mari. O să le hrănesc atât de bine, încât vor crește mari ca niște porci. În câteva săptămâni, găinile mele vor fi cele mai durdulii din sat! Apoi, toți vecinii vor dori să le cumpere.

Uitând de găleata cu lapte, Maria a dat din cap, visătoare. Găleata a căzut și, odată cu ea, au dispărut și untul, și ouăle, și găinile, și rochia, și pantofii. Cu lacrimi în ochi, Maria s-a întors acasă și i-a povestit mamei ei ce s-a întâmplat.

— Of, draga mea, nu te aștepta ca tot ceea ce vizezi să devină realitate, fiindcă s-ar putea să fii dezamăgită.